suust paiskuvatele helidele. Seal istudes tajus ta vähehaaval sedasama unist tüünust, mis oli mõnikord kirikus talle pikkamisi ligi hiilinud. Ta tundis end turvaliselt ja kindlalt ja Bridgeti haigus näis korraga kaugel olevat ega paistnud enam nii kohutav, nagu ta oli arvanud või kartnud.

Siis äkki turgatas talle pähe, et esimest korda kahe nädala jooksul on ta paanikast prii. Sestap, mõtles Michael, nägi ta Bridgeti haigust esimest korda sellisena, nagu see tegelikult oli.

See on lihtsalt palavik, mõtles ta, ja too mõte tabas teda kui ilmutus.

Ka taipas ta, et naine on noor ja tugev, ja nüüd tundus üsna kindel, et Bridget saab varsti terveks, ja see, kes ta terveks teeb, on haldjatohter.

Ganey võttis kaminasimsilt taldriku veega ja asetas kolde ette. Ta laskus põlvili ning asetas sarapuuvitsad ettevaatlikult üksteise kõrvale tulle. Siis Ganey tõusis, tõstis näo katuse poole, pani veel kord käed rinnal risti ja jätkas palvete pomisemist. Samal ajal hõõgusid sarapuuvitsad tasapisi kaminas ja tõmbusid mustaks.

Mõne aja pärast laskus Ganey taas põlvili ja keeras vitsu, liigutades neid nii, et põlemata jäänud kohad sattusid otse kuumusse. Ta tõusis ja lausus veel palveid. Kaminas hakkasid vitsad pikkamööda söestuma. Viimaks kerkis neist tilluke suitsuvine. Vitsad olid üleni mustad ja hakkasid juba tuld võtma.

Ganey tõstis tangidega erakordselt ettevaatlikult vitsad tulest ja asetas koldele. Paar minutit hiljem võttis ta ühe vitsa ning joonistas põrandale enda ja veenõu ümber hoolikalt söeringi.

Selle ajani oli Ganey lakkamatult palveid lugenud, kuid nüüd, võttes sarapuuvitsad ja pillates need ükshaaval veeanumasse, jäi ta vait. Siis, sel ajal kui vitsad hulpisid ja neist irdusid väikesed mustad helbed, mis muutsid vee värvi, vahtis ta neid pingsalt.

„See oli tuulispask," ütles Ganey viimaks. „Haldjad, kes olid suure rutuga liikvel, riivasid Bridgetit ja sellepärast on Bridget haige."

Jah, mõtles Michael, jah, muidugi. Talle meenus härra Hagani jutt sellest, kuidas Bridgeti korv ära pühiti ja see mööda teed veeres, samal ajal kui lehed, oksaraod ja praht õhus virusid ja keerlesid. Miks ta oli unustanud, mida talle räägiti alles – millal – kaks neljapäeva varem ja mida korrati kõigest mõni tund tagasi? See oligi Bridgeti haiguse põhjus, ainult et Michael oli sellele praeguse hetkeni pime olnud. Ta oli rumal olnud.

„Jah, jah," soostus Michael. „Kilnagranaghi lähedal kaks nädalat tagasi. Teda tabas kohutav tuulehoog. Tema korv lendas minema. Ma olin unustanud. Sa tuletasid mulle meelde. Ei tea, kuidas ma võisin unustada."

„Ära räägi," katkestas teda Ganey. Ta kõneles leebelt.

Muidugi, mõtles Michael endamisi otsemaid, ma ei tohi segada. Kirkus ta ei rääkinud, miks peaks siis Ganey majas teisiti olema?

Ganey kadus külgukse taha ja naasis väikese veskiga. Ta asetas ühe vitsa sisse ja pööras käepidet. Kui ta veski põhjas oleva sahtli välja tõmbas, oli see täis musta tolmu.

Lehtrit kasutades kallas ta pulbri ettevaatlikult ühte kaminasimsil seisvasse pudelisse, seejärel võttis ta veetaldriku, milles hulpis ikka veel kaks sarapuuvitsa. Kogu selle aja kandis Ganey hoolt, et ta püsiks söeringis, mille oli põrandale joonistanud.

Ganey võttis teised sarapuuvitsad veest ja viskas tulle. Seejärel kallutas ta taldrikut lehtri kohal. Sel ajal kui vesi pudelisse voolas, pöörlesid ja virusid selle põhjas olevad jahvatatud sarapuuhelbed. Michaelile turgatas pähe, et nende liikumine oli üpris sarnane õhus lendlevate lehtedega.

Kui pudel täis sai, pani Ganey sellele korgi peale. Siis, seda kõvasti oma kokkupigistatud käte vahel hoides, ta palvetas. Seejärel pani ta pudeli maha, läks jälle teise tuppa ning sulges enda järel hoolikalt ukse.

Nüüd möödus tükk aega ning leetuli hakkas kahanema ja särtsuma. Michael vaatas ringi. Põrandal tema kõrval olid turbapätsid, kuid Michael tundis end Ganey majas kummaliselt

kohmetuna. Õigupoolest tundis ta end samamoodi nagu kirikus. Ta tõstis pilgu kaminasimsile. Sarapuutolmu kübemed ujusid pikkamisi pudeli põhjas ja moodustasid musta settekihi.

Viimaks tehti uks lahti ja Ganey astus jälle sisse.

„Ära lase tulel kustuda," kamandas ta.

Michael laskus küürakile ja viskas pool tosinat pätsi tulle. Selle tagajärjel lendasid sädemed mööda kamina tagaseina üles.

Ganey köhatas.

Michael tõusis.

Ganey viipas.

Michael astus söeringi.

„Sinu naist tabas haldjapagi. Need olid haldjad, kes möödusid tuulispasana. Sarapuuvits ütles mulle. See oli päeval, kui korv minema lendas."

Ganey ulatas Michaelile ajalehepaberisse mässitud paki.

„Vii see koju. Need on ürdid. Need ravivad Bridgetit. Keeda neid piimas. Ta peab rohtu võtma kolm korda. Ta võib vastu punnida, aga see rohi on tema enda hüvanguks.

Aga kui ta paraneb, võib see neid pahandada," jätkas ta, „ja nad võivad tagasi tulla ja teda kurja silmaga vaadata. Ma olen sellest kuulnud. Ja nüüd, kus nad on näinud, et Bridget on noor ja ilus, võivad nad ta ära viia ja tema asemele vahetatud naise jätta."

Ganey tõstis pudeli jahvatatud sarapuu ja veega.

„Aga see võlurohi ei lase temaga midagi halba sündida."

Ganey pani Michaeli käed ümber pudeli ja seejärel oma peod ümber Michaeli käte.

„Kui koju lähed, ära lase kellelgi seda näha. Ära koduteel kellegagi räägi. Ja kui koju jõuad, peida see ära. Ära sellest kellelegi räägi.

Siis, kui Bridget kord terveks saab, võtad selle pudeli. Lähed kesköö l majast välja. Keegi ei näe sind. Kõnnid ümber maja, päripäeva, niimoodi." Ganey näitas sõrmega suunda. „Kõndides piserdad pudelist nõiajooki maapinnale. Kui pudel on tühi, pöörad

näo läände, loed kolm issameiet ja viskad siis pudeli nii kaugele kui võimalik. See kaitseb su maja kõigi mööduvate haldjavägede eest ega lase neil sisse tulla."

On aeg maksta, mõtles Michael. Komme, nagu ta teadis, oli selline, et võluvee pudeli eest polnud Ganeyle mingit annetust vaja. Kui aga haldjatohter andis kaasa ürdirohu, oli annetus vajalik ja pidi olema hõbedas.

Michaelil oli kuuepenniline valmis. Ta oli selle välja võtnud siis, kui muretses kustuma kippuva tule pärast, ja kuna ta oli seda murelikult mitu minutit peos hoidnud, oli see soojaks ja higiseks läinud.

„Ma tahan väikese annetuse jätta," ütles Michael häbelikult.

Ganey osutas üle Michaeli õla.

Michael keeras ringi. Ukse juures tillukese akna serval, mida ta polnud märganud ei sisse astudes ega ringi vaadates, oli rahakarp. Ta nägi, et see oli ketiga kinnitatud seinas oleva rõnga külge.

Michael läks ja laskis oma kuuepennilise pilusse. Kuuldes, kuidas see karbipõhjas kõlksatas, arutas ta hajameelselt, milliseid münte karbis veel leidub. Siis, pühkinud kuuma higise pihu pükste külge, võttis ta naela otsast oma kotiräbala, jättis hüvasti ja astus uksest välja.

Väljas oli sadu lakanud, kuid maapind jalge all oli vettinud.

Ta pani ukse kinni ja läks varjualusesse, kuhu oli jätnud jalgratta. Oma suureks üllatuseks leidis ta seal kükitamas kaks naist.

Kiirelt püsti tõustes lõid kaks naist suurräti all endale risti ette. Seejärel küsisid nad kõrge habiseva häälega ühest suust: „Kas härra Ganey on valmis?"

Kui Michael vastamiseks suu avas, meenus talle, et ta ei tohi kellegagi rääkida, ja ta pani suu jälle kinni.

Ta naeratas ja noogutas.

Naised tulid lähemale ja lükkasid räti peast.

„*Sir*, kas härra Ganey on kodus?" kordasid nad jälle ühel häälel.

Nad olid terava nina ja pika kurva näoga ühemunakaksikud. Mõlemad olid neljakümnendates aastates.

Michael koputas nende asemel kaks korda uksele.

„Kes sa oled?" hõikas härra Ganey toast.

„Me oleme Margaret ja Jane Boyle," hüüdsid kaksikud vastu.

Michael naeratas kahele naisele ust avades.

„Astuge sisse, Margaret ja Jane, ma ootasin teid," hõikas Ganey.

Kaksikud ruttasid tuppa ja Michael pani ukse nende järel kinni. Siis keeras ta ringi ja hakkas jalgratast pikkade tiidsate sammudega mööda rada tee poole lükkama.

Slievenamonist väntas Michael põhja poole, seejärel sõitis mööda külavaheteed läbi Tullowcassani. Ta vilistas vändates ja teeäärne hekk, mida valgustas tema jalgratta väike petrooleumilamp, voogas mööda.

Ümber nurga keeranud, nägi ta enda ees teel ühte kogu. Hetk hiljem pööras kogu ringi. See oli naabrinaine Mary Devlin. Ta elas Cloneeni lähedal maantee ääres.

„Michael," hüüdis ta.

Mees osutas möödudes oma suule, lootes nõnda mõista anda, et ta ei saa rääkida, ja kihutas edasi.

Mõni minut hiljem tuli tema maja nähtavale. Ta nägi kinniste aknaluukide servades hõbedasi valguseniite. Toast igritses välja lambivalgust.

Michael vajutas pidurit ja pani jalad maha. Ta oli leebes tujus. Ta puudutas kühmu oma kuuetaskus. Seal olid ajalehepaberisse pakitud ürdid. Ta oli enne Ganey juurest lahkumist need sinna pannud.

Ta tuli jalgratta seljast maha. Ratast käekõrval lükates kuulis ta enda kõrval pimeduses selle iseloomulikku klõbinat.

Värava juures Michael peatus. Ta puudutas pudelit. See oli tema sisemises rinnataskus, vastu südant. Aastaid tagasi oli ta kuulnud, et nende maja on ehitatud *rath*'i asupaika. Talle oli räägitud, et üks kohalik talumees, kes ahnitses mõnda jardi lisamaad, oli paiga ühel ööl puhastanud. Nädal hiljem leiti talumees lampkasti uppununa. Ebaõnn, kehv tervis ja vigastused jälitasid tema järeltulijaid. Selle